

KONFERANSER OG FESTIVALER

PRAXIS- FESTIVALEN 2016 – ET HUMANISTISK PROSJEKT

TEKST: Anette Sture Iversen / FOTO: Praxisfestivalen

Selv om dansekunst som oftest fordrer mennesker og kropper, er det ikke alltid vi tar oss tid til å reflektere over hva det egentlig betyr. Under Praxisfestivalen 2016 fikk deltakerne flere anledninger til å gjøre nettopp det.

Olive Bieringa og Otto Ramstad fra BodyCartography Project

Nye Praxisfestivalen – et resultat av fusjon mellom Praxis Oslo og Improfestivalen – gikk av stabelen 8.–14. august i Oslo, og hadde tittelen INTO THE BODY INTO THE WILD. Tittelen spilte på kroppen som tema, med dens sanseopplevelser, erfaringer og systemer, og som vår væren i verden. Programmet bestod av tre workshops, et seminar, artist talk og visninger. Ansvarlige kunstnere for de tre workshopene var Siri Jøntvedt, Alix Eynaudi og Otto Ramstad / Olive Bieringa / Body Cartography Project. Sistnevnte hadde workshop i Oslo i mai, arrangert av SKUDA og på initiativ fra Karen Høybakk Mikalsen – en sentral person i både Praxis Oslo og tidligere nevnte Improfestivalen.

Lørdag 13. august ble det arrangert et gratis seminar på Dansens Hus hvor deltakerne fikk en smakebit av workshopene til Eynaudi og Ramstad/Bieringa. I Alix Eynaudis workshop var observasjon og kontekst et tematisk utgangspunkt, og vi jobbet i par: Først skulle vi observere hverandre improvisere, og beskrive det vi så i uttrykket til den andre. Deretter skulle vi fortelle om og vise det vi selv syns vi var gode på, og til slutt observere den andre fremstille en selv iført ens egne klær. Både jeg og min samarbeidspartner opplevde øvelsen som øyeåpnende ved at ens egen dans ble fremført av en annen, og man fikk mulighet til å se seg selv utenfra og med nye øyne. Samtidig opplevde vi begge øvelsen som rørende og sjenerøs, nettopp ved at noen andre kroppsliggjorde oss selv og vårt personlige uttrykk. I stedet for å imitere den andre opplevde vi begge at vi upretensjøs og ydmykt prøvde å gestalte den andre, hvis det går an å bruke et slikt uttrykk.

Den andre delen av seminaret ble holdt av Otto Ramstad og Olive Bieringa, og tok utgangspunkt i

deres workshop *Vital Materiality*, der de jobbet med kroppen ut fra Body-Mind Centering. Ved å gi fokus til den fysiske kroppens utforming, bestanddeler og systemer gjennom berøring og improvisasjon, åpner også de opp for en større tilstedeværelse, forståelse og sanselig opplevelse av hva det vil si å være menneske i dansen.

Søndagen deltok jeg på visning av Otto Ramstads solo, som tok utgangspunkt i en søken bakover i hans egen familiehistorie (familien hadde utvandret fra Sjøk til Minnesota på tidlig 1900-tall), og hans egen historie gjennom dansen. Han hadde nylig gjennomført en fysisk reise til Sjøk og besøkt fjerne slektninger. Jeg forstod det slik at soloen skulle inneholde en video/film, men den ble ikke brukt under visningen jeg så. Det gjorde ikke så mye. I Ottos fullstendige og usminkede tilstedeværelse syns jeg at jeg kunne spore elementer fra flere av de postmoderne koreografene, som Trisha Brown, fra kontaktimprovisasjonens prinsipper og fra Butohdansens. Tilstedeværelsen, repetisjonene, det upretensjøs og den langsomme tiden var elementer som alle bygget oppunder denne følelsen. Det å få rom til å se at et menneske bærer med seg lag på lag av tid og erfaringer i sin rene tilstedeværelse, gjennom sin kropp og sine bevegelser, var fascinerende og rørende på samme tid. Det var litt av dette vi følte i workshopen til Eynaudi også, da vi observerte den andre som danset i våre klær.

Alt i alt var seminaret og forestillingen en svært positiv og inspirerende opplevelse. Jeg opplevde Praxisfestivalen som et sjenerøst og inkluderende prosjekt, som med årets tema tok mennesket og kunstneren på alvor.

All honnør til arrangørene!